

се соберете и трима на едно. Торговецъ же лукавъ сущи, абіе обърнасе каде другарете си, и сосъ гласъ выкна: Не ми го дава баба та. Они же возмнѣвши, за що гребень иска, и не му го дава, абіе направиха маніе на баба та, и сосъ гласъ выкнавши рекоха: о жено, дай го. Тога баба та возмнѣвши, защо за злато то и думать, даде му го. Онъ же земавши злато то, побѣгна. Другарете му же чекавши го много, върнахасе при баба та, и пытаха я: гдѣ е другаръ ни, що то го върнахме при тебе, и не се яви; и баба та имъ рече: Онъ отъ като зема жълтицы те отъ мене сосъ ваша речъ, излезна изъ къща та ми, и не го видохъ вечъ. Они же рекоха: Ніе го пратихме да му дадешъ гребень, а не злато то. Баба та же рече: Онъ не ми поиска гребень, но злато то: кое то азъ не му давахъ, а віе и сосъ маніе и сосъ гласъ ми рекохте, и дадохъ му го. Они же чувше това отъ баба та, отведоха я абіе на судъ при князя села того, и казаха му сосъ многу печаль сичко то приключившееся. И князь рече на баба та: дай жено на челоуѣцы те злато то. Баба та же му рече: господару, азъ имъ го дадохъ. И каза и она приключеніе то си. Князь обаче сосъ угроженіе заповѣда и, да донесе злато то.

Излезнавши прочее баба та отъ князя, и отхождаючи въ къща та си, сосъ слезы